

Thảo Xù

CHỈ CẦN
MỘT NGƯỜI
HIỂU EM
TRONG ĐỜI

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Châm Ngôn...](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Châm Ngôn...](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

[Châm Ngôn...](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

[Châm Ngôn...](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

[Tâm Sự Của Mình.](#)

[Đã Quay Lại](#)

[Cuộc Khảo Sát.](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

Mục lục

[Giới Thiệu](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Châm Ngôn...](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Châm Ngôn...](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới \(Tiếp Theo \)](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

[Châm Ngôn...](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

[Châm Ngôn...](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

[Tâm Sự Của Mình.](#)

[Đã Quay Lại](#)

[Cuộc Khảo Sát.](#)

[Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau](#)

Giới Thiệu

Tôi 28, con gái xứ Thanh, ngưỡng của sự đã dần chín chắn. Con đường đi qua đã đủ dài với bao nỗi niềm mênh mông sâu thẳm. Những suy nghĩ đã ít phần bông bột, cảm xúc yêu thương cũng dày hơn và nhiều màu sắc. Chặng đường đã qua, tôi chợt thấy cuộc sống không nhàm chán và mệt mỏi như chúng ta vẫn sợ. Ta cứ gấn cho cuộc sống những hồi hải bộn bề mà có đi ta mới thấy nó dịu dàng, bình yên, thú vị và thân thương đến lạ kỳ.

Con đường tình yêu tôi đi qua không dài. Người đàn ông là mối tình đầu đã trở thành quá khứ khi tình yêu không đủ sức vượt qua rào cản gia đình. Tôi đã rơi vào vực thẳm của nỗi cô đơn và chán chường. Cảm xúc yêu thương chết chìm trong bao nỗi sợ hãi về thời gian, không gian và những áp lực cuộc sống. Trời đất bao la mà lòng người nhỏ bé. Rồi tôi gặp anh, người chồng của tôi bây giờ. Người đã dìu tôi qua những nỗi đau, đưa tôi đến với miền yêu thương đầy hoa lá của hạnh phúc. Gặp nhau tình cờ như duyên nợ từ kiếp trước. Gần hai năm yêu nhau rồi về chung nhà với một đám cưới giản dị.

Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới

Chuyện tình qua mạng

Năm ấy, lang thang trên một diễn đàn, tôi thấy một anh chàng có cái status rất điệu: Buồn ơ, tớ là Khóc đây.

Tôi ngẫu hứng chen vào: Khóc ơ, tớ là khăn Mùi-soa đây.

Rồi chúng tôi làm quen.

Tôi giới thiệu tôi sinh năm 87, đang làm tại Hà Nội.

Anh nói anh sinh năm 85, đang đi làm ở Phú Thọ nhưng rất hay xuống thủ đô công tác.

Chúng tôi xin số điện thoại của nhau, thi thoảng gọi điện, chát chít chuyện phiếm, tuyệt nhiên không có ý đồ tán tỉnh.

Sau này biết anh lưu tên tôi là Còm HN. Còn tôi lưu là Phú Thọ vì chẳng biết anh tên gì.

Một thời gian sau, có một buổi tối tôi nhận được điện thoại của anh:

- Còm à, em ở đâu thế, anh đang ở Hà Nội, định rủ em đi uống nước.

Tôi phân vân: Có nên gặp không, khi tên còn chưa biết, tôi trả lời:

- Em đang ở phòng, vâng lúc nào rảnh thì qua chỗ em, em ở Giải Phóng.

Có lẽ tò mò vì cô gái đã quen suốt một thời gian dài mà chưa gặp mặt, tối hôm ấy 8 giờ anh đến địa chỉ mà tôi nhắn trước đấy.

Tôi lẩn tẩn, không hiểu anh là người thế nào, qua chát chít chỉ biết anh rất vui tính hài hước nhưng cái chất giọng như vịt đực chả có tí thiện cảm nào. Tôi nhận điện thoại, anh bảo đang đứng đợi ở đầu ngõ.

Cẩn thận lần gặp đầu nên tôi mặc nguyên bộ quần áo công sở màu đen, sơ-vin, xỏ đôi guốc 7 phân thùng thẳng bước ra ngoài.

Ở sát cây cột điện đầu ngõ có hai anh chàng thấp tẹt, đều quần bò, áo phông, một anh ngồi trên con E-bờ-lết, một anh vắt vẻo trên con Nô-vô, hai con xe to uyển càng làm cho hai anh chàng càng nhỏ bé. Thoáng giật mình, tôi tiến lại gần chưa kịp nói gì thì một trong hai anh chàng lên tiếng:

- Eo, em ơi sao em cao thế?

(Cả guốc mới có 1m72 thôi mà cao gì!)

Nhận ra chất giọng quen quen, tôi đoán biệt danh Khóc là anh chàng này. Quần bò bó sát, áo phông vàng, 1m59, trông anh như cậu học sinh cấp 3, mỗi điệu cười thì có vẻ là người lớn.

Tôi cười rồi hỏi:

- Ai đèo em đây?

Anh bảo với cậu bạn bên cạnh:

- Mày đổi xe cho tao, xe này thấp quá sợ em ấy mỗi chân.

(Sợ em ấy mỗi chân nhưng anh mới là người đau chân đây này =.=)

Cậu bạn có vẻ hiền lành, theo lời anh ngay, rồi chúng tôi rời đi.

Ngồi sau xe anh, tôi cao hơn hẳn cái đầu. Chúng tôi hỏi tên nhau, rồi anh bảo đến quán cà phê có bạn bè anh đang đợi sẵn. Tôi ngồi sau im lặng không nói gì, trong lòng có chút bất an.

Bỗng có một xe máy hình như nhầm lẫn mà rẽ trái nhưng chú ấy lại bật xi nhan phải, làm anh suýt đâm vào xe, anh gọi với theo cái kính:

- Ông kia, ông đi kiểu gì thế hả? Muốn chết à?

Tôi giật mình, bất ngờ, sao với người lớn tuổi mà anh phản ứng như vậy.

Chú kia dừng xe đáp lại:

- Ở tao già rồi sao mày chửi tao.

Tôi bật cười với đoạn đối thoại của hai người đàn ông này.

Đến đèn xanh đèn đỏ, anh bảo kiểm chỗ đỗ xăng rồi châm điếu thuốc hút. Anh quay sang tôi hỏi một câu mà đến giờ vẫn còn văng vẳng bên tai mỗi khi tìm về kỷ niệm:

- Em làm điếu cho đỡ hơi mồm.

Đến mức này thì không còn gì để nói, lúc anh vào đỗ xăng, tôi gọi điện cho em gái bảo giả vờ giục tôi về có chuyện gấp. Cô em chép miệng:

- Thôi chị giữ phép lịch sự uống nước đi rồi về.

Tôi gần như khó chịu và miễn cưỡng theo anh vào quán cà phê.

Xuống xe anh nói:

- Để anh đi trước chứ đi với em cao thế này ngại chết được.

Rồi anh đi rất nhanh, tôi nửa muốn theo nửa muốn bỏ về. Đang phân vân thì anh gọi bảo lên tầng 3.

Bước vào, đã thấy anh ngồi giữa đám đông toàn con trai có vẻ cao lớn hơn anh. Cả đám quay sang nhìn tôi rồi chào chị, chào em loạn cả lên. Tôi

bất giác nghĩ chẳng lẽ anh ta là xã hội đen. Thôi kệ, đã đến rồi thì vào.

Bước vào quán, tôi ngồi cạnh anh, lia mắt nhìn quanh, quán cà phê kiểu hát cho nhau nghe đã đông kín người. Bạn bè anh có vẻ rất quý mến anh và đều tò mò về cô gái hôm nay anh dẫn đến.

Mọi người cười nói vui vẻ, anh giới thiệu qua loa rồi gọi nước cam cho tôi. Tôi hơi bất ngờ vì anh vẫn nhớ có lần tôi nói chỉ thích uống cam nóng.

Anh vui vẻ đúng như con người tôi biết chứ không phải kẻ sỗ sàng vừa nãy. Tôi lấy lại tâm trạng và chọn bài hát. Chưa kịp uống ly cam nóng thì có hai cô gái đến ngồi cùng nhóm. Vẻ mặt anh có chút lúng túng. Hình như mọi người đều biết hai cô gái ấy.

Bất giác anh cầm tay tôi, rồi nói nhỏ:

- Em vờ làm người yêu anh nhé!!

Tôi giật mình, nhưng nhìn ánh mắt anh có vẻ rất khẩn thiết. Tôi gật đầu rồi im lặng theo ý anh.

Anh quàng tay qua eo tôi rồi nhìn một trong hai cô gái vừa đến nói:

- Đây là Thảo, người yêu anh, bọn anh yêu nhau được ba tháng rồi.

Tôi đẩy anh ra vì cảm giác không thoải mái, anh lại nói thêm:

- Giúp anh một chút, cô ấy là người yêu cũ của anh.

Tôi ngược lên, vẻ mặt cô gái ấy nặng trĩu, mắt chực khóc.

Thôi thì đã đồng ý thì giúp đến cùng. Tôi ngồi sát lại anh rồi mỉm cười với người con gái ấy. Nụ cười của cả hai đều rất gượng gạo.

Không khí chùng xuống vì có lẽ ai cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một cô bạn gái trong nhóm có vẻ không ưa tôi vì người yêu cũ của anh bắt đầu rưng rưng nước mắt. Có lẽ họ quen biết nhau.

Tôi chợt thấy có gì nghẹn ở cổ. Tôi hiểu cảm giác trong cô ấy lúc này.

Rồi dường như cảm thấy không tiện, một lúc sau cô ấy ra về.

Tôi ngồi xa anh rồi hỏi:

- Sao phải làm như thế chứ?

Anh cảm ơn tôi rồi bảo sẽ có một lúc nào đấy kể cho tôi nghe về câu chuyện tình ngang trái của anh với cô ấy.

Tôi gật gù rồi cũng quên ngay, quay lại nói chuyện với mọi người.

Anh hát hay và rất say sưa, như chẳng có chuyện gì xảy ra, tay vẫn nắm tay tôi. Một cảm giác rất khó tả gợn lên trong tôi.

Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới (Tiếp Theo)

Gần 11h anh đưa tôi về. Quãng đường về anh nói rất nhiều chuyện với một con người hoàn toàn khác.

Về đến ngõ khu tôi ở, anh dừng lại, hỏi:

- Phòng em có bật lửa không, vào lấy anh mượn châm điều thuốc.

Tôi vào phòng mang hộp diêm ra, trời bắt đầu mưa. Tôi giục anh về. Anh bảo:

- Ừ anh về đây, mai anh về nhà luôn rồi, chắc sẽ lâu mới gặp lại em đấy.

Tôi cười, bước được vài bước, như ma xui quỷ khiến, tôi quay lại gần anh rồi cúi xuống hôn nhẹ vào má anh.

Anh tròn xoe mắt, ngạc nhiên. Tôi vội vã:

- Ở em vẫn đang trong vai người yêu anh mà.

Rồi chạy thật nhanh vào trong không kịp cho anh nói gì và cũng không hiểu mình vừa làm gì.

Đêm ấy chúng tôi nhắn tin với nhau rất nhiều. Hẹn hò dịp nào đấy sẽ gặp lại nhau.

Rồi tôi ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau trời bất ngờ mưa rất lớn. Anh không thể về. Và mọi chuyện như một sự sắp đặt của ông trời.

Sáng hôm sau khi vừa thức dậy, em gái và chị bạn cùng phòng đã tra khảo tôi bằng loạt câu hỏi:

- Nào, gã đấy sao em? - Đi xe gì chị? - Cao to, đẹp trai không? - Nghe bảo trai Phú Thọ ghê gớm lắm đấy...

Tôi cười ngất.

- Cao to ghê gớm gì, người bé tẹo lại còn lùn tịt. Đứng đến cổ thôi đây này. Trông buồn cười bỏ xừ ra. Nói chuyện thì vô duyên. Giọng thì như vừa dậy thì bị vỡ giọng í.

Cô em chêm vào:

- Haha, nhưng đẹp trai không?

- Đã nhìn rõ mặt đâu mà biết. Được cái dùng nước hoa gì í, ngửi sau thơm cực. Về quê rồi, thôi đừng nhắc nữa.

Cả phòng cười ngất.

Rồi mọi người chuẩn bị đi làm. Tôi thoáng băng khuâng nhưng cảm giác qua nhanh và xem như một cuộc gặp gỡ bình thường của những kẻ lãng du.

Tôi cũng chẳng còn là kẻ lần đầu rung động, tôi đã từng trải. Sau khi chia tay tình đầu, tôi rời xa quê, ra thủ đô với quyết tâm bỏ hết tất cả quá khứ sau lưng. Trước ngày gặp anh, tôi đã từng là kẻ bất cần, buông xuôi, chỉ biết ngày đến công ty, tối về cắm đầu vào máy tính với mấy trò không mục đích.

Mái tóc dài tôi cắt phăng thành cái thể loại không biết gọi là một gì. Đến nỗi em gái tôi còn bảo nhìn như người bị bệnh đang xạ trị. Có lần về quê, nhìn thấy tôi, mẹ còn quay mặt đi rồi nặng lời:

- Mà đi luôn đi, khi nào tóc mọc lại hãy về.

Không bao giờ tôi quên quãng thời gian ấy. Tất cả trở về con số 0, trống rỗng, chơi vơi. Tôi không còn niềm tin vào cái điều mà người ta gọi là chân tình, là sống chết có nhau.

Mọi mối quan hệ lúc ấy chỉ khách sáo, xã giao. Bạn bè, em gái đều có đôi, tối đến lại hẹn hò, trong phòng lúc nào cũng xập xình nhạc nhẽo. Riêng tôi như kẻ lạc lõng, không thích nghi cũng không xa lánh. Đến quần áo, phấn son cũng chẳng buồn thay đổi, như con nhà quê nửa mùa.

Trong lòng tôi tự biết gặp anh cũng chỉ là một chút tò mò về con người đã giết thời gian cùng mình trong thời gian qua trên mạng.

Tôi nhớ có một lần, giờ nghỉ tại công ty, tôi dùng số điện thoại bàn gọi vào số anh. Anh cầm máy, chưa cần nghe ai ở đầu dây nói gì, đã nhẹ nhàng:

- Em à?

Tôi đập máy luôn rồi từ đó mặc định anh đã có một cô gái nào đấy, là người yêu và thường xuyên gọi điện cho anh bằng đầu số 04. Thế nên cuộc gặp gỡ hôm qua chả có ý nghĩa gì.

Mọi việc trở về bình thường.

Tôi đi làm, trời mưa tầm tã. Buổi trưa nhận được tin nhắn của anh:

"Anh vừa ngủ dậy, mưa to quá, chắc không về được rồi em à. "

Như kiểu thân quen nhau lắm. Có lẽ đấy là cách anh nói chuyện với tất cả các cô gái. Bao giờ cũng kèm theo câu "Em à" nghe ấm áp.

Tôi trả lời qua loa:

"Ừ, thế anh dậy đi ăn đi, tạnh mưa rồi về".

Ngày hôm ấy, mưa tận tối.

Vừa đi làm về, đang mệt không muốn làm gì, cơm còn chả buồn ăn, thì anh gọi:

- Em ơi mưa anh không về được, đang về được, đang đi ăn vịt bên Linh Đàm với bạn, em rảnh không anh qua đón đi ăn.

Cái giọng nghe rất là ghét. Toàn âm bass, chả tí cảm xúc nào.

- Đông không ạ, giống hôm qua là em không đi đâu.

- Có hai thằng bạn thân nhất của anh thôi, một thằng béo, một thằng gầy thôi. Em đừng sợ (kèm điệu cười đều).

Nghĩ ở nhà một mình cũng chán. Hai người cùng phòng đều đi hẹn hò rồi, cũng không muốn anh phải đón nữa, tôi đồng ý rồi bắt taxi qua Linh Đàm.

Đến nơi, quán Nhung Hiền 2, thấy anh cùng hai anh bạn tối qua đã chờ sẵn, đúng là một gã cao to, một gã còi ngang cơ anh.

Giờ mới nhìn rõ mặt, anh có gương mặt dễ nhìn, mũi cao nhưng bị gãy đoạn nối với trán trông buồn cười. Miệng cười tươi nhưng răng đem sì ám khói thuốc lá.

Chào hỏi linh tinh, rồi tôi cứ cắm đầu vào đĩa khoai tây rán.

Anh dừng chuyện hỏi:

- Sao em ăn lắm khoai thế, anh gọi cho em đĩa nữa nhé?

Lại cái giọng điệu vô cùng "duyên dáng" đây rồi. Rõ là ngượng. Mà đúng thật, đĩa khoai hết vào lúc nào tôi cũng chả để ý.

Tôi vênh vào cổ che cảm giác "thốn":

- Thôi em no rồi.

Hai anh bạn cười rũ rượi, làm tôi chỉ muốn độn thổ.

Ăn xong, chúng tôi ra công viên uống trà đá. Tôi bắt đầu bắt nhịp nói chuyện. Anh nhìn tôi, trêu chọc như hai đứa quen thân nhau lâu lắm rồi.

Một anh bạn cắt ngang:

- Hai đứa mày yêu nhau đấy à. Nhìn nhau tình tứ thế, hay bọn tao về trước nhá.

Tôi thoáng ngại và lúng túng nghĩ không hiểu sao hai đứa lại thế. Anh cũng chột ngượng, vô duyên nói:

- Xấu thế này ai thèm yêu!

Anh nói xong rồi cười ngặt nghêu.

Ngậm bồ hòn, vẫn vẻ mặt tự nhiên tôi cũng cười theo. Lòng ấm ức.

Rồi anh cầm tay tôi, chẳng hiểu sao tôi không muốn rút lại.

Anh bảo ông bà ngoại anh gốc xứ Thanh rời quê đi tìm vùng đất mới. Tôi thoải mái hơn với cảm giác đồng hương.

Rồi anh kể bố anh làm bảo vệ cho ngân hàng, mẹ anh thu mua phế liệu, cuộc sống bình thường. Tôi thấy gần gũi với anh hơn.

Gần khuya, chúng tôi chia tay nhau về. Anh có vẻ bịn rịn, tôi cũng nao nao trong lòng. Chẳng lẽ 25 tuổi còn bị sét đánh?

Về đến phòng, hai đứa lại nhắn tin. Tôi chúc ngày mai anh về bình an, sẽ gặp lại nếu có cơ hội. Không một lời tình tứ, không tán tỉnh.

Tôi không nghĩ nhiều lắm rồi chìm vào giấc ngủ.

Và ngày mai anh về quê.

Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới (Tiếp Theo)

Những ngày sau đấy chúng tôi liên lạc nhiều hơn. Anh bắt đầu gọi điện nhắn tin cho tôi bất cứ khi nào có thể. Tôi cũng thấy cuộc sống dễ chịu hơn khi có thêm một việc mới là nghe và trả lời điện thoại, tin nhắn của anh.

Vẫn như thế, vẫn là những lời hỏi thăm xã giao.

Tôi bắt đầu nói chuyện thêm với người bạn thân mập ú của anh và biết được: anh đa tình, kinh nghiệm tình trường tỉ lệ nghịch với chiều cao.

Tôi đã không tin, nghĩ rằng có lẽ anh bạn muốn dọa thôi. Con người ấy sao có thể là kẻ phong lưu. Vừa vô duyên, vừa trẻ con. Nhưng ánh mắt thì thật thà lắm. Tôi nhìn người cũng đâu đến nỗi. Cho dù sao cũng chẳng sao. Cũng sẽ rất thú vị nếu có chuyện với một anh chàng đa tình.

Tôi không hỏi anh điều gì cả. Mọi chuyện cứ tự nhiên như tất cả đã rõ ràng và chúng tôi đã hiểu nhau từ lâu. Một buổi tối. Anh gọi điện chỉ hỏi tôi:

- Em đang ở đâu thế?

- Em đang ngồi ở nhà thôi.

- Thật không?

- Thật mà, sao anh lại hỏi thế?

- Ừ thì anh thấy con gái giờ toàn nói dối. Có khi đang ngồi với anh nào nhưng vẫn nói đang ở nhà ấy.

Cái giọng vẫn chả có tí dễ thương nào. Cứ chan chất.

- Ủ thì đâu phải ai cũng thế, anh bị lừa nhiều quá rồi à mà đa nghi vậy?

- Ủ, người yêu cũ của anh toàn thế nên anh đá hết rồi.

- Ủ ôi, ghê nhờ, đá hay bị người ta đá?

Anh cười khà khà:

- Không cô nào đủ sức đá anh đâu! Nhỏ nhưng có võ đấy.

- Khiếp, thế anh đang ở đâu?

- Đang đứng ở gốc cây trước nhà gọi điện cho em.

- Sao không ở trong nhà, ra gốc cây làm gì?

- Đứng đây mới nói to rõ ràng được.

- Ui trời!

- Mà em ơi!

- Anh cứ nói.

- Em muốn gặp anh không?

Đúng là rất to và rõ ràng. Tôi giật mình và cũng tự biết cảm giác của mình thế nào, chỉ là không muốn nói ra.

- Gặp làm sao được, anh ở xa quá, lại đi làm suốt thế.

- Không sao, chỉ cần em trả lời muốn gặp hay không thôi.

- Ủ thì có

Tôi cười lớn.

- Thế giờ anh bay đến chỗ em nhá? Em có đỡ được anh không?

Không nhịn nổi, tôi cười nói không nên lời:

- Anh làm em vỡ bụng rồi đấy, chết mất. Người chứ chim đâu mà bay.

- Anh biết bay đấy, em ra cửa chuẩn bị đỡ anh đi không anh ngã giập mặt.

Ngay cả lúc cần lảng mạn cũng chấ tử tế chút nào!

- Rồi để em ra đỡ haha!

Tôi ôm bụng nghĩ đến trò trẻ con của anh.

Cánh cửa phòng bỗng mở toang.

Anh xách ba lô bước vào, miệng cười như cô hàng xén răng đen trong thơ Hoàng Cầm.

Tôi mắt chữ A miệng chữ O, không biết anh là người hay ma.

Cô em và chị bạn trên gác hỏi dồn:

- Ai kia chị, ai thế?

Tôi vẫn cầm điện thoại trả lời:

- Ở ở Phú Thọ đấy.

Hai người cười khúc khích. Bà chị trêu:

- Bất ngờ quá, này giờ nghe nói chuyện điện thoại tưởng đùa chứ.

Anh vẫn đứng giữa phòng cười theo, vẻ mặt hơi mệt vì chắc đi quãng đường xa. Còn tôi thì chân tay lóng ngóng, đầu tóc bù xù, quần áo mặc nhà xộc xệch.

Anh để ba lô xuống rồi nói:

- Anh xem em có nói dối anh không, với cả tại em bảo em muốn gặp anh còn gì. Đói quá, còn cơm nguội không anh ăn với.

Cô em gái trả lời:

- Chị đưa anh ấy đi ăn đi, hết cơm rồi.

Nó nói mà cứ cười khúc khích.

Anh nhìn tôi, ánh mắt ấm lăm, nhưng cái miệng thì vẫn vô duyên:

- Ở nhà nhìn em kinh khủng thế này á?

Tôi nhìn lại mình, khó coi thật nhưng giờ thì chả thèm chấp nữa. Tôi vội thay quần áo rồi cùng anh đi ăn.

Tôi như đứa trẻ được kẹo, cứ tíu tít hỏi anh đủ chuyện. Rồi tôi tò mò:

- Anh đi công tác à, sao lại rảnh vào thăm em?

- Không, anh bỏ làm xuống đây.

- Ờo, sao lại thế?

- Vì anh nhớ em nên anh xuống. Không được à, thế để anh về nhé?

Tôi nhìn anh hồi lâu, mắt anh nghiêm túc như đợi tôi trả lời.

- Anh điên rồi. Nhưng anh ở đâu?

- Trời, anh thiếu gì bạn bè ở đây. Nào thế bây giờ em trả lời đi, nhớ anh không? Không là anh về luôn đấy.

Đây là tỏ tình hay bức cung?

Tôi nghiêm túc:

- Có nhớ, được chưa, em sợ anh quá đấy.

Anh cười haha, vẻ mặt đặc ý. Thế là chúng tôi yêu nhau. Đơn giản như thế.

Rồi tình yêu cứ dần lớn lên. Anh cứ thi thoảng lại bay đến với tôi kiểu bất ngờ như thế. Có hôm là cả lúc nửa đêm vì nỗi nhớ.

Anh cương chiều tôi hết mực, hết khả năng có thể. Quãng đường Phú Thọ - Hà Nội - Thanh Hóa in hằn vết chân đôi tình nhân.

Một năm yêu nhau sau đấy tôi mới biết anh sinh năm 89 kém tôi 2 tuổi. Vì anh nhớ có lần anh đọc thấy tôi nói rằng không thích người kém tuổi nên anh phải nói dối và phím bạn bè che đậy.

Anh đang còn đi học chứ không phải cán bộ thường xuyên đi công tác. Hơn nữa, bố anh làm sếp một cơ quan nhà nước, không phải bảo vệ như anh kể.

Anh bảo anh làm vậy xem tôi phản ứng thế nào khi một kẻ bình thường như anh tỏ tình. Và tất nhiên tôi không phải kẻ ham vật chất. Có lẽ anh yêu tôi một phần vì vậy.

Gần hai năm yêu nhau, chúng tôi về chung nhà. Một đám cưới sau bao nhiêu khó khăn, khoảng cách, nước mắt buồn vui. Có lẽ kiếp trước chúng tôi đã tu cả nghìn năm để kiếp này hai phương trời xa lạ lại nên duyên vợ chồng.

Trong trải nghiệm của tôi, tình yêu không được tính bằng thời gian. Tất cả là duyên số. Khi cánh cửa này khép lại sẽ có một cánh cửa khác mở ra. Chỉ cần bạn đừng mãi nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã khép để rồi bỏ lỡ những cơ hội tốt đẹp đang đến với mình. Chúc các bạn may mắn trong tình yêu.

~~~~~

P/s: Ta nói truyện này là đời thực nên không khó viết. Nhưng mà ta cần động lực đó * hít thở sâu *. Mọi người cho ta cái cmt dấu (.) đê, cho ta típ thêm động lực. * hít hà hít hà *

Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới (Tiếp Theo)

Đến với nhau

Chồng em đa tình và tình trường của lão rất hoành tráng. Thế nên từ lúc yêu, em đã xác định là cả đời sống với thị phi, sẽ có hoài nghi ghen tuông và thậm chí còn hơn thế.

Nếu như không phải lão yêu em nhiều, hi sinh vì em nhiều thì em chắc cũng chịu nổi một lần lão lừa làm một ả nào đấy phải lòng đâu.

Hơn một năm yêu nhau và bốn năm sống cùng nhau, em giống như công chúa được bao bọc trong nhung gấm và tình yêu mãnh liệt của người đàn ông này. Em gầy gò ốm yếu, nhan sắc bình thường nhưng với lão em như của quý. Lão sẵn sàng bỏ bạn bè, bỏ các cuộc chơi, thậm chí có thời gian bỏ nhà đi vì mẹ lão không đồng ý em để bảo vệ em. Nhắc đến chuyện này lại nhớ cái quãng thời gian đầy kỷ niệm và gian khổ không bao giờ quên được ấy.

Hồi ấy, sau khi em và lão yêu nhau, dường như ngày nào bọn em cũng ở bên nhau. Em làm nhân viên kinh doanh cho một công ty Truyền thông chuyên quảng cáo và tổ chức sự kiện ở Hà Nội. Còn lão vẫn đang đi học Ngân hàng ở Sơn Tây, lão ít hơn em 2 tuổi. Nhưng chỉ cần tan học là lão phi xuống Hà Nội với em ngay, thậm chí là bỏ học. Còn cuối tuần em nghỉ làm thì lại lao lên đấy với lão. Hai đứa như thiêu thân dính vào nhau không rời. Kiểu như sợ một ngày không gặp nhau là mất nhau ngay. Thế nên có lúc bắt buộc phải xa nhau vài ngày vì thi cử hay em phải đi tỉnh làm sự kiện là y như rằng cãi nhau chí chóe và không ít lần chia tay vì hờn dỗi toàn chuyện vớ vẩn.

Rồi sau khi em ốm một trận mà như bác sĩ nói: sống được là một tích vì sốt xuất huyết chuyển sang xuất huyết đa nội tạng, nôn ra máu. Chồng em khi ấy bỏ học chăm em dưới Bệnh viện Nhiệt đới Trung ương

suốt nửa tháng trời, nằm gằm cầu thang ăn cơm bụi đến tụt cả quần vì sụt cân. Cả khu bệnh nhân khoa truyền nhiễm còn gọi hai đứa là cặp vợ chồng đáng ngưỡng mộ. Khi ấy lão người bé tí (49 cân, cao 1m59) ngày đêm túc trực bên giường bệnh của vợ (người ngoài nghĩ chúng em là vợ chồng), bón cháo, rửa mặt, vệ sinh, thậm chí ngồi lau từng kẽ chân của em. Vậy mà vẫn luôn tươi tỉnh pha trò khiến cả phòng bệnh ai cũng quý mến.

Ngày ấy bố mẹ em chưa đồng ý cho em yêu lão vì sợ khoảng cách quá xa, 300 cây là một hình dung ác mộng đối với mẹ nếu gả con gái. Đến lúc gặp lão ở viện, chứng kiến cái thẳng cu (mẹ em gọi thế) bé tí mà mặt tươi như hoa, chăm con gái mẹ như vậy, mẹ chỉ lặng lẽ nhìn rồi ứa nước mắt. Mẹ bảo em:

- Mẹ không còn ý kiến gì.

Em thì trong lòng rạo rờ, như cởi bỏ được cả đồng tư vò bên tình bên hiếu.

Lão gặp mẹ em nhe nhe chưa gì đã gọi nháy nhít: "Mẹ, mẹ!", làm mẹ em giật mình vừa buồn cười vì cái vẻ chân thành đến hồn nhiên của lão.

Ngày em ổn định xuất viện tụt hẳn 5 cân, còn 42 cân, nhìn như con mèo hen. Trước khi làm thủ tục về, mẹ đang ngồi đấy mà lão trèo hẳn lên giường bệnh nằm ôm em ngon lành như chả hề có ai ý, mặc dù người em hôi hám cả nửa tháng không được tắm gội, toàn mùi thuốc với máu me kinh hồn. Còn thì thầm:

- Mình là vợ chồng mà sợ gì cún?

Mẹ chỉ ngồi đơ ra nhìn, có lẽ cái cảnh có một người đàn ông đang bao bọc đứa con gái ốm yếu của mẹ làm mẹ xúc động hơn là nghĩ đến mấy cái lễ tiết.

Bác sĩ đến thăm bệnh lần cuối trước khi ra viện thấy cảnh đấy thì nói:

- Ôm nhau vậy chắc về luôn được rồi chả cần phải khám đâu!

Nghe vậy lão mới buông em ra, nhảy tót phát xuống cười khi khi.

Em ra viện về quê, lão về trường. Được hai hôm thì bệnh em tái phát vì em suy nhược cơ thể nặng phải đi cấp cứu ngay trong đêm. Sáng hôm sau mở mắt ra đã thấy chồng em ngồi ngay cạnh. Lão đã vượt 300 cây số vào với em khi nghe em gái em thông báo: Em phải đi cấp cứu trong đêm.

Em vừa mệt vừa hạnh phúc, người run lập cập. Mặt lão bơ phờ vì quãng đường dài và mất ngủ. Nhưng vẫn toe toét:

- Cún biết chồng sợ thế nào không? Chỉ sợ vào không kịp, sợ cún chết mất!

Em đỡ hăn rồi xuất viện về nhà, lão theo em về nhà, ở nhà em hăn một tuần sau đó. Khỏi phải nói họ hàng nhà em quý lão như thế nào. Sau này lão hay tếu với bạn bè: "Ồi, họ hàng vợ em gặp em cái là gật đầu lia lịa xoa đầu không kịp".

Hết tuần sức khỏe em ổn định, em phải quay ra Hà Nội đi làm lại. Lão xin phép bố mẹ đưa em ra. Rồi sau đấy bắt em bỏ việc lên Sơn Tây làm để ở gần nhau. Phần vì lão muốn tiện tay chăm sóc em, phần vì không muốn em tiếp tục công việc hay phải gặp gỡ khách hàng rồi đi tỉnh này nọ. Lão sợ em sinh hai lòng.

Em đại trai, bỏ việc theo lão lên Sơn Tây, xin làm cho FPT trên đấy. Tất nhiên là phải nói dối mẹ vẫn ở Hà Nội rồi (hư phết đấy). Thế là hai con chim sâu cứ riu rít bên nhau, ngày đưa đi học, đưa đi làm.

Tình yêu cứ thế trôi qua, yêu đương còn không đủ thời gian nên chả còn lúc nào để cãi vã giận hờn nữa.

Tình yêu thường thì là thế. Gần nhau cả năm cũng không một tiếng kêu ca nhưng cứ xa nhau một ngày kiểu gì giông bão cũng nổi âm ầm.

Rồi cũng sắp đến ngày lão phải về nhà thực tập để chuẩn bị tốt nghiệp. Mọi thứ bắt đầu nặng nề khi hai đứa đều hiểu rõ: Tình yêu này nếu xa nhau sẽ chết. Sợ mất nhau lắm. Trải qua bao nhiêu khó khăn. Giờ kẻ về quê, kẻ về Hà Nội thì sẽ nảy sinh giận hờn rồi chia tay là điều không tránh khỏi.

Em là đứa từng trải, lão càng hơn thế. Cả hai đều có cảm giác không thể mất nhau để rồi phải làm lại từ đầu một lần nữa.

~~~~~

P/s: chủ nhật hàng tuần mình sẽ ra chapter mới nha. Cám ơn đã ủng hộ
* tym tym *

Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới (Tiếp Theo)

Đêm ấy ở nhà ôm nhau, ôn lại chặng đường một năm đầy hạnh phúc và cả khó khăn đã vượt qua. Cuối cùng em thì khóc nức nở, còn lão nằm im lặng mãi rồi đột nhiên ôm chặng em bảo:

- Mình có em bé đi!

Nói thật lúc đấy em run lắm. Em bảo:

- Lỡ có con mà bố mẹ không đồng ý thì em chết à. Sợ lắm không được đâu!

- Cún tin chồng không? Hay cún không muốn, muốn về Hà Nội làm rồi cua thằng khác?

Em chỉ biết cười rồi im lặng nghe theo.

Những ngày sau đấy hồi hộp lắm, nhưng em vẫn không có, mà ngày lão phải về sắp đến nơi rồi.

Lão cũng lo lắng, còn trêu em:

- Hay cún điếc rồi?

May mắn tháng tiếp theo, hôm ấy lão đang chơi game ngoài quán, em mệt ở nhà, thử que thì lên hai vạch. Em cầm cái que thử mà run lập cập, em gọi lão về:

- Chồng ơi nhìn này.

Lão nhìn cái que bảo:

- Hai vạch rồi à cún, không bị điếc rồi, cưới thôi haha. Này này cún ở nhà nằm ngủ đi, chồng ra nét hạ nốt bọn kia đã xong rồi chồng về nhé!

Rồi lão nhảy từng từng ra quán nét, em ở phòng với đủ nỗi sợ hãi trong đầu.

Đêm ấy lão nằm vạch đủ mọi kế hoạch và cấm em không được chơi game nữa vì sợ mệt ảnh hưởng đến em bé.

Rồi cái ngày lão phải về cơ quan của bố thực tập cũng đến. Lão đưa em về Hà Nội ở với em gái em. Đưa tiền sinh hoạt cho em, dặn dò em đủ điều và đợi lão xong xuôi sẽ đón em về.

Em ghen kinh khủng, người tiều tụy đi, phần vì nhớ nhung, phần vì lo lắng. Cuối tuần được nghỉ lão lại phi từ Phú Thọ xuống thăm em. Em bé được gần 2 tháng thì lão cho mẹ biết, để chuẩn bị tinh thần tốt nghiệp xong là cưới.

Nhưng cũng như tâm lý tất cả các bà mẹ khác thôi, khi con sự nghiệp chưa có, mẹ nào cũng chưa muốn con lập gia đình sớm nên mẹ chồng em lúc đấy đã gọi điện khuyên em vì tương lai hai đứa, bỏ cái thai đi đợi con trai bà công thành danh toại lúc ấy đường đường chính chính gả cho nhau sr tốt hơn. Bà còn hứa sẽ xin việc tử tế cho em làm rồi hai đứa đợi nhau đến lúc có thể.

Em chỉ vâng vâng rồi sau đó ngồi khóc vì nỗi sợ hãi trước đây đã xảy ra. Chồng em gọi điện, vì biết chuyện, chỉ nói:

- Cún yên tâm đừng khóc nhé, chồng không để chuyện đấy xảy ra đâu. Cũng đừng giận mẹ, lúc đầu ai cũng phản ứng thế thôi. Vì chồng là con một, bố lại làm sếp nên mẹ muốn giữ thể diện thôi. Chứ mẹ hiền lắm.

Em càng khóc nhiều hơn, vì lúc này chả có ai bên cạnh. Hôm sau mẹ chồng em lại gọi điện lần nữa. Em nghe rồi lại vâng vâng. Ngay ngày sau đấy, chồng em bỏ thực tập, bỏ nhà xuống Hà Nội ở với em.

Lão bắt em tắt điện thoại, lão cũng thế, không muốn ai liên lạc đến. Ai gọi đến số em gái em hỏi thì bảo là không biết anh chị ấy đi đâu.

Nghĩa là chồng em chính thức bỏ nhà đi để chống đối mẹ, còn nói với em rằng:

- Nếu mẹ không đồng ý, anh sẽ ở đây luôn. Hai đứa mình làm thuê sống ở đây. Cún đừng sợ!

Em vừa hạnh phúc vừa nghĩ miên man đủ chuyện. Hay mình nghe lời mẹ anh ấy, duyên số nếu là của nhau thì sẽ là của nhau thôi. Không nên gây áp lực cho gia đình người ta. Lỡ có đồng ý, sợ họ về có tốt với mình không?

Nhưng chồng em không bao giờ để em làm điều ấy. Hàng ngày ở cạnh em, nấu cơm chăm sóc em. Ngày ấy còn sống cùng em gái em nữa. Lúc hết tiền tiêu, chồng em mang xe máy đi cầm. Bảo sẽ lấy sau, giờ lấy tiền lo sức khỏe hai mẹ con trước đã, bố mẹ sẽ thay đổi ý kiến, cún đừng lo.

Và rồi tuần sau đấy, mẹ chồng em nhắn với em gái em rằng:

- Ông bà đồng ý cho hai đứa lấy nhau nên bảo anh về tiếp tục để tốt nghiệp đi.

Mọi chuyện như ý lão, hai đứa mở điện thoại, nghe máy của bà. Bà bảo em về quê đi để tiện giữ sức khỏe, rồi ông bà sẽ vào quê thưa chuyện với bố mẹ em về việc cưới hỏi.

Chồng em như cởi bỏ được trăm bề. Ôm nựng em cả ngày về quê tiếp tục việc tốt nghiệp.

Lúc ấy em mới dám nói cho bố mẹ em biết và dặn mẹ chuẩn bị đón bố mẹ chồng em. Mẹ em khóc nức nở rồi mắng chửi em đủ điều. Mẹ bảo em không đúng, thế là xấu xa, là nguy hiểm và có thể làm người khác không

hiếu sẽ khinh thường mình. Bố em thì suy sụp hẳn tinh thần, vì trước giờ với bố em là đứa con gái biết đúng sai phải trái, vậy mà giờ như thế.

Nhưng em biết em đang làm gì, em tự tin vì người đàn ông em chọn sẽ không bao giờ để ai khinh thường em, sẽ bảo vệ em.

Sau đấy, mẹ chồng em có xuống tận Hà Nội thăm em, mua rất nhiều thứ và còn cho em tiền bồi dưỡng. Em dường như đã vượt qua được nỗi sợ hãi ban đầu. Rồi hai gia đình gặp nhau, vì muốn đợi chồng em tốt nghiệp và chọn ngày đẹp nên lúc cưới nhau bụng em đã lùm xùm, mặc váy rộng cũng không che nổi nữa.

Ngày đón dâu, bên nhà gái hầu như ai cũng hiểu chuyện vì đã quá quen với cuộc tình của hai đứa nên đều vui vẻ chúc phúc. Chú rể thức đêm đi quãng đường xa mặt phờ phạc. Chỉ cô dâu là rạng rỡ, chả thèm khóc một giọt nước mắt nào, căn bản vì sợ mặt sẽ thành cáo ngao khi lên được đến nhà trai.

Còn nhà trai, trừ anh em họ hàng và bạn bè thân thiết của hai đứa, còn lại đa số đều nhìn e với ánh mắt kiêu:

- Ui thằng Minh bị úp sọt rồi, thằng Minh bị lừa rồi, con này hơn tuổi mà, chắc cáo lắm...

Cũng không ít lần những lời khó nghe đến tai em. Em nói với chồng em, lão cười:

- Kệ họ đi vợ, biết cóc gì mà nói, vợ cứ ngẩng cao đầu hếch mặt lên mà đi. Nhà mình không nói thì thôi, họ là gì mà phán?

Rồi em quên ngay. Em về gần 4 tháng sau thì sinh Bin, mẹ chồng em hay trêu: cháu nó là giống ngắn ngày!

Bin càng lớn càng giống y đúc bố. Hạnh phúc của em nhân đôi. Người đời dần bớt đi những lời khó nghe vì nếu lừa thì vợ chồng em không sống được vui vẻ và hạnh phúc như thế.

Và 4 năm sau, bây giờ em đang bầu thiên thần thứ hai, khó khăn lại ập đến khi suốt 3 tháng qua em chỉ nằm một chỗ.

Nhưng người đàn ông ấy vẫn vậy, vẫn chăm sóc hi sinh cho em như những ngày đầu. Dù sóng gió cũng không ít lần ập đến.

Mỗi lần có chuyện em lại nghĩ lại những năm tháng bắt đầu để lấy lại niềm tin.

Mới đêm qua thôi, lão còn thủ thỉ:

- Cún ời, đừng lo gì nhé, dù chồng có lúc sai nhưng chồng vẫn yêu vợ lắm. Vợ đừng suy nghĩ nhiều mà ảnh hưởng đến con nhé. Giống cái thằng gì viết trên Facebook nhờ, à ngay cả khi cả thế giới quay lưng với vợ con tao thì tao sẽ chống lại cả thế giới. Haha.

Đàn bà yêu bằng tai nên em mềm nhũn cả người luôn. Hôm nay mưa gió, lão đi thu lãi trên xã, chả biết hôm nay có bị con nào đẩy đưa không. Còn em ở nhà nằm không và hồi tưởng lại những tháng ngày thanh xuân đã trôi qua như thế.

Yêu và đến được với nhau là cả một chặng đường dài thấu hiểu và hi sinh. Em chia sẻ chuyện của mình chỉ muốn nói rằng, điều quan trọng là một khi đã yêu và xác định cần có nhau trong cuộc đời này, thì dù ở hoàn cảnh hay vị trí nào cũng hãy cùng nhau đi đến cuối con đường. Lửa thử vàng, gian nan thử lòng người. Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau, đừng làm hoang phí duyên trời ban ạ!

The End 1.

~~~~~

P/s: bla bla bla, cuối cùng cũng xong phần một r. Cám ơn tất cả mọi người đã theo dõi truyện của mình trong suốt thời gian qua. Mình sẽ tiếp tục. Hãy cho mình một vài câu nói hay, để mình có động lực thúc đẩy ra chương sớm hơn. Đa tạ * cúi đầu *.

Châm Ngôn...

"Có những khoảnh khắc người ta chỉ nghe, người ta chỉ nhìn mà sao mình cứ cố khắc thật sâu thật đậm trong tâm để rồi rưng rưng trọn một đời."

Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới (Tiếp Theo)

Lấy vợ Thanh Hóa

Nhớ cái tết đầu tiên năm 2011 ở nhà chồng. Hôm 30 mẹ chồng em bảo:

- Thảo Linh làm cho mẹ nồi thịt đông nhé. Mẹ đi chút việc!

Thú thật ở vùng quê em sinh ra thịt đông ngày Tết đơn giản gọn nhẹ lắm. Cứ rang thịt chín như bình thường cùng đủ gia vị, mộc nhĩ sau đấy cho vào tủ lạnh cho đông lại thế là thành thịt đông.

24 năm ăn như vậy nên giờ mẹ chồng giao nhiệm vụ em cũng bê y nguyên vậy mà nấu. Rang thịt xong cho vào tủ - Hết.

Chiều mẹ chồng em về hỏi, em thưa xong hết rồi mẹ à. Trong tủ lạnh í. Mẹ chồng em thăm khám lôi cái nồi trong tủ lạnh ra có vẻ ngạc nhiên:

- Đã làm đâu con, món gì đây?

- Thịt đông mà mẹ!

Mẹ chồng em nhăn mặt:

- Đây là thịt kho mà. Ai bảo con làm thịt đông như thế này?

Em ngơ người luôn, không hiểu mô tê gì hết. Chồng em nghe thấy, xuống xem nhìn nồi thịt cười ngặt nghẽo:

- Ôi trời ơi, thịt đông nhà mình không nấu giống nhà ngoại đâu haha!

Em vẫn chưa hiểu gì, chồng xắn tay vào chỉ:

- Cho đủ gia vị xong đổ ngập nước đun cho đến khi thịt chín mềm, ra nhựa luôn í rồi múc ra bát cho vào tủ lạnh đồ Thanh Hóa ạ!

Xong mẹ với lão cứ thế cười.

- Con biết đâu, từ bé con đều ăn như thế mà.

Thế là Tết làm dâu đầu tiên được học cách nấu thịt đông. Năm nào cũng nghĩ lại mà đau bụng. Về ngoại nấu cho nhà mình ăn, bố mẹ kêu không quen:

- Thịt gì mà mềm nhũn như bánh đúc thế này. Mẹ không ăn được.

Mỗi nhà mỗi vị, mỗi quê mỗi tục.

Quay lại cái thời chưa nên duyên vợ chồng. Lần đầu gặp Minh - chồng em bây giờ, qua mạng Yahoo, qua loa vài lời dạo đầu Minh hỏi em sinh năm bao nhiêu, trả lời 87 cái lão hoành tráng:

- Anh sinh năm 85!

Trong khi sự thật sinh năm 89, thế nên từ đầu là lão lừa em. Lúc Minh hỏi quê ở đâu, em ngập ngừng không trả lời. Căn bản cái hỏi ấy thiên hạ đua nhau a dua kỳ thị người xứ Thanh vì những lý do lằng nhách làm mình bị tâm lý. Em trả lời:

- Quê em cách Hà Nội 150 cây số!

Thế là Minh mò mẫm đoán nào là Thái Bình, Nam Định, Ninh Bình đủ thể loại. Xong rồi không quan trọng nên em cũng chả nói rõ. Cái hỏi ấy vì ra ngoài đi làm lâu rồi nên em cũng nói được giọng Bắc. Hôm hai đứa chát chít mãi chuyển qua gọi điện thoại, Minh không nhận ra vì giọng em Bắc hẳn hoi. Mãi sau này lúc gặp mặt nhau em mới bảo em dân... rau má. Được cái tính Minh thoải mái và vô tư lắm nên không để ý chuyện quê ở

đâu. Gặp nhau là yêu nhau luôn rồi làm gì có thời gian để ý những cái ngoài lề.

Hồi ấy em đi làm bằng con Sirious đỏ biển 36, khốn nạn lắm, đi đường dừng đèn đỏ toàn bị mấy đứa phía sau húc đít xe rồi cười như khi sống chuồng:

- 36 này!

Lúc Minh xuống thăm, em ngồi bí xị mặt kể những lúc nuốt cục ức như thế. Minh cáu lắm, nghĩ thương người yêu, nên lão tính:

- Anh đổi xe cho cún, cún đi biển 19 đi, 36 anh mang về Sơn Tây đi oách.

Thế là lão để con Novou một mắt lại Hà Nội cho em đi làm, phi con 36 về đi học. Nhưng khổ cái thân em, gầy gò tay như que tăm. Hồi ấy có 42, 43 cân, em không dắt nổi con xe ga to oành ấy. Bữa dừng đèn đỏ ở khu Tạ Quang Bửu chả ai đụng cũng ngã lăn quay tay chân thâm tím. Mỗi lần dắt xe ra đi làm là toát mồ hôi hột. Đến khổ.

Minh thì từ ngày ôm con 36 về thì oai, ai hỏi mày kiếm đâu con 36 đấy, toe toét khoe:

- Của người yêu tao đấy!

Mò lên Sơn Tây thăm Minh, hai đứa đèo nhau cà phê ngã tư viện 5, lúc vào thì không sao, lúc ra lão bảo vệ quán nhìn biển xong làm câu:

- Úi giờ, 36 à?

Minh lên xe nổ máy rồi nghe câu ấy, lão tắt máy, khệnh khạng bước lại chỗ bảo vệ mặt nghiêng nghiêng, tay nâng áo xoa xoa bụng:

- Chú vừa nói gì cháu nghe không rõ, 36 thế nào chú, chú có chuyện gì?

- À không có chuyện gì đâu. Chú nói thế thôi. Lâu không thấy biển này mà. Hi hi!

- À thế thôi chứ gì, cháu tưởng có chuyện gì muốn hỏi thăm để cháu biết đường.

Lên xe lão vẫn lầm bầm chửi thề:

- Khốn kiếp, 36 thì thế nào, cái giọng nghe chỉ muốn đâm.

Hôm hai đứa đi qua cầu treo, có người thu vé. Đưa tiền xong tiến lên phía trước, thằng trẻ trâu thu vé lại lầm bầm câu:

- Úi Thanh Hóa à?

Thấy Minh dừng xe, em run lăm, lờ lờ quay lại gây sự với bọn nó thì sao.

Lão lùi xe lại hỏi:

- Thanh Hóa thế nào em ơi, Thanh Hóa thì không được đi qua cầu à hay là thu nhiều tiền hơn để anh biết đường?

Mặt lão vênh lên, thằng cu đón vé phe phẩy tay:

- Không anh ơi, không có gì đâu, anh đi đi.

Lão lên xe lại chửi thề:

- Cái lũ này ghét thế không biết. Chẳng lẽ tao lại đi lý sự với chúng mày?

- Thôi mà anh, nó có nói gì quá đáng đâu!

- Em không thấy cái giọng nó à. Nghe ngứa cả tai!

Thế nên từ ngày yêu Minh em tự tin hơn hẳn. Minh có tài làm người con gái của mình luôn an tâm mà. Đi đâu cũng giới thiệu người yêu tao rau má đấy. Thế thôi cũng đủ để chẳng đứa nào trề môi "Ui sao lại yêu dân 36" nữa.

Lúc yêu, Minh hay về quê em lắm. Lão bảo em bỏ giọng bắc nói đúng giọng quê cho lão nghe. Em nỗ một hồi, lão ôm bụng lăn ra cười. Lão về quê nghe bố mẹ em nói toàn em phảo dịch lại, nhiều rồi quen, lão học luôn, nói y chang như vậy. Bữa em dạy Minh câu:

- Mi đi mô mà tún tún tun mí viên? (Mày đi đâu mà tối mịt mới về)

Lão nhìn thấy mẹ em đi làm về muộn, lão phang luôn câu ấy mà quên không đổi nhân xưng mi thành bác. Mẹ em ngẩn tò te còn em thì cười đau hết cả bụng:

- Anh ơi, sao gọi mẹ em là "mi"?

Lão mới nghĩ ra, đỏ tía tai rồi hỏi lại. Mẹ em bặm môi:

- Thôi cháu đừng có học theo mần chi cho mệt.

Giờ thì về quê, lão tiếp hết, nghe đâu hiểu đấy!

Minh thích quê ngoại lắm, dù mỗi lần đều mất cả 12 tiếng ngồi xe cả đi lẫn về. Lão bảo về quê thấy nhẹ nhõm, đặt người xuống là ngủ được luôn, về cứ muốn ở thật lâu.

Lên mạng xã hội thấy chỗ nào có cuộc chiến giữa các anh hùng bàn phím trẻ trâu kỳ thị này nọ là lão mò vào đấu. Thế nên cái vụ người yêu cũ của lão miệt thị em kiểu Hoa Thanh Quế này nọ, bình thường lão không

can thiệp mấy chuyện đàn bà ghen tuông, nhưng nghe câu này lão bạnh cái hàm:

- Con ti tiện này, cho vợ xử lý đấy!

Nói vậy chứ xử lý làm gì? Mình có phải trẻ trâu háu đá nữa đâu.

Hàng ngày Minh hay trêu em kiểu:

- Vợ ơi, Thanh Hóa nhà em gọi cái này là cái gì?

- Vợ ơi, Thanh Hóa nhà em ăn món này không?

- Thanh Hóa nhà em có cái này không?

...

Cái giọng đùa cợt rõ là ghét.

~~~~~

P/s: mình thành thật xin lỗi tất cả các mem. Thật ra phần một chưa kết thúc ạ! Vì mình còn rất rất nhiều chi tiết của phần một để bổ sung vào. Nên thay cho lời xin lỗi mình đã ra chapter "Châm ngôn...". Tuy chỉ là một đoạn ngắn nhưng mình chân thành xin lỗi các mem. Sẽ không có sai lầm lần sau nữa ạ * cúi đầu *.

Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới (Tiếp Theo)

Em nói giọng Bắc quen rồi nhưng nhiều khi vẫn nhầm dấu hỏi với dấu ngã. Lúc cãi nhau đang gay cấn mà tự nhiên mình sai chính tả là lão rú lên:

- Ôi trời ơi chữ sai chính tả rồi, ngược chưa?

Thế là em phải đính chính lại, đang hăng máu mà bị quê thì cụt hứng rồi còn đâu. Đành ngậm ngùi thua cuộc.

Đấy như hôm bữa, hai vợ chồng ngồi ăn cơm, không nhớ lão làm gì mà em trêu bảo:

- Đồ khôn lỏi!

Lão thả bịch cái bát hú lên cười:

- Khôn lỏi là cái gì hả đồ Thanh Hóa!

Ờ thì nói nhanh quá, em nhầm, phải gọi là khôn lỏi, dấu hỏi không phải dấu ngã.

Thế là em té luôn, vào phòng nằm kể chuyện, kệ lão đang rửa bát dọn dẹp cười ha hả dưới bếp.

Tình yêu và hôn nhân không phải là nơi có chỗ cho sự phân biệt vùng miền, tuổi tác, địa vị. Văn hóa, phong tục, tiếng nói là một phần quan trọng của mỗi con người. Dù anh ở đâu, em ở nơi nào chỉ cần hai trái tim cùng chung một nhịp đập thì tất cả sẽ hòa làm một. Yêu là yêu cả đường đi lối về, cuộc sống sẽ thú vị hơn khi chúng ta là những phương trời xa lạ bên nhau trong một không gian gọi là gia đình.

~~~~~

P/s: xin lỗi mọi người ạ! Nhà mình hiện tại đang có chuyện. Mình không có nhiều tâm trạng để viết. Mong các bạn cho mình câu an ủi. Và sắp tới mình sẽ chuẩn bị và đầu tư vào một câu chuyện cũng có thật, nhớ nha mọi người - câu chuyện có thật. Do chính người bạn trên mạng mình kể lại. Và nhân vật nữ chính trong đó chính là người bạn trên mạng của mình. Mình chỉ đang dự định ra thôi, cũng không biết được mọi người ủng hộ nhiều không? Nếu chương này được bình chọn trên 10. Thì mình sẽ ra truyện đó. Cảm ơn rất nhiều.

Châm Ngôn...

"Sự tôn trọng trong cuộc sống gia đình không phải bạn phải đi thưa về dạ, sửa chăn nâng gối mỗi đêm cho người đàn ông của bạn. Mà là sự thoải mái trao yêu thương, giận dữ, và dung hòa cá tính của nhau"

Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới (Tiếp Theo)

Lần đầu gặp mẹ chồng.

Em ra mắt bố mẹ chồng em vào cái ngày đám cưới anh con trai nhà bác Cà của chồng. Hồi cuối năm 2009. Hôm ấy em bỏ làm, chồng em bỏ học xuống Hà Nội đón em về Thanh Thủy - Phú Thọ ăn cưới.

Phải nói lão nhà em chơi cái chiêu rất có tính chất quyết định. Đưa con gái nào khi yêu được người yêu mang về ra mắt gia đình, nhất là vào lúc cả họ tụ tập chả tin sái cổ, bóp đầu còn không kịp. Em là em cũng hồi hộp lắm. Hôm lão báo ngày mai xuống đón em về là em đã mất ăn ngủ rồi. Lúc lão xuống đến chỗ em ở, em bắn khoăn hỏi lão xem em nên mặc gì. Lão cứ:

- Mặc gì cũng được, anh không quan trọng, miễn người anh yêu là được rồi.

Cái khoản này em thề em hận chồng em lắm. Người ta nói cấm có sai. Tốt bụng hiền lành quá hóa dốt mà. Như người ta, ừ thì cũng phải yêu cầu người yêu mình thơm tất điệu đà chút. Mà đứa nghe lời quá như em còn dốt nát hơn. Em xỏ cái quần bò loang có khóa ở gấu. Áo phông xanh dương, đi giày bệt. Người thì gầy nhom, trông chả ra cái hình thù gì. Ấy thế mà không phải mỗi đám cưới lần này đâu. Đi bất cứ đâu lão cũng tha em theo với cái bộ dạng như thế. Mồm vẫn toe toét: Đây là người yêu anh, đây là người yêu tao, vân vân, với ánh mắt trù mẩn. Hồi ấy sao em ngu thế. Cứ dựa vào tình têu của lão mà vênh mặt lên, sau này mới biết lúc không có em, người ta chê lão: Mày hết gái rồi sao tha cái con vừa già vừa gầy thế? Còn lão cứ nhe cái hàm ra nhả nhổ:

- Có sao đâu, tao yêu nó mà.

Tình yêu nó mù quáng thế đấy.

Mất mặt quá!

Quay lại cái hôm đám cưới, trước khi về lão với em đi công viên chơi đến nửa đêm, em bị muỗi xơi cho tím tái. Hôm sau hai đứa đèo nhau trên con Nouvo một mắt huyền thoai từ Hà Nội về Thanh Thủy. Về đến nơi trời cũng đã nhá nhem tối, họ hàng đang ăn uống linh đình. Chồng em dắt con mắt từ từ bước vào. Báo trước rồi nên đã có một mâm đợi sẵn hai đứa. Em rửa tay chân mặt mũi xong, theo lão rón rén ngồi vào mâm.

Như thói quen, lão giới thiệu với cả mâm toàn các "đại ka" nhà các bác bá bên họ hàng. Mọi người nhìn em cười thân thiện nhưng em biết thừa sau ấy sẽ nói gì.

Em ngồi cặm cụi ăn, phần vì đói, phần vì chả biết nói gì. Ngồi nhìn không thì cũng ngại.

Ăn xong ra bàn uống nước, chồng em chỉ cho em các thím, cô, chú, vân vân và vân vân, xong lúc sau mới được gặp hai nhân vật chính là hai "đại ka" song thân của lão.

"Đại ka" bố vẻ mặt uy nghiêm, đầu hói quá nửa. Trông là em đã run rồi. "Đại ka" chỉ đáp lại lời chào của em thôi xong rồi hổng quan tâm. Kiểu như quen rồi. Đây có phải lần đầu thằng quý tử mang bạn gái về nhà đâu. Hic!

"Đại ka" mẹ nhìn đỡ run run hơn vì trông hiền lành và dễ gần lắm. Em biết vì sao lão đẹp trai nhưng lại lùn tịt rồi, vì lão giống y chang "đại ka" mẹ.

"Đại ka" cười với em rồi nói:

- Một không cháu, chơi chút đi rồi lát qua nhà thím ngủ với bá. Bên này bọn nó chơi cả đêm không có chỗ ngủ.

Em tỏ vẻ: Vâng ạ! - Rất hiền.

~~~~~

P/s: huhu, các bạn vào học chưa? Còn mình thì vào học rồi. Phải nói lớp 12 học rất kinh ạ. Mới vào thôi mà đã cho bài tập một đống về nhà. Mình phải vừa làm bài, vừa tiếp nhận tình tiết từ người chị yêu dấu của mình. Chương này mình ra ít, chủ yếu là để dẫn vào chương sau, nên mong mọi người thông cảm. Mình dự định thứ 7 tuần sau sẽ ra chương mới. Mong mọi người ủng hộ. Và thông cảm cho hoàn cảnh của mình. Khi học về mình phải lặn vào phòng làm bài tập. Có khi không kịp ăn tối phải bỏ bữa. Trường mình là trường chuyên nên rất khó ăn ở với thầy cô, yêu cầu đủ thứ. Nếu ai từng giống mình sẽ hiểu cảm giác của mình. Một lần nữa xin lỗi mọi người * cúi đầu *.

Phần Một: Tự Truyện Vợ Chồng Chưa Cưới (Tiếp Theo)

Em ngồi lê la với mấy đứa trẻ con để tạo thiện cảm với bọn nhóc. Tầm 11 giờ mới thấy "đại ka" mẹ gọi em đi ngủ cùng. Nói thật là em oải lắm rồi. Đi đường xa, song ngồi vật vờ cả tối. Lão kia thì tíu tít với đám thanh niên. Em theo "đại ka" về nhà thím gần đấy để ngủ. Lên giường, em chỉ muốn ngủ một giấc lấy lại sức. Nhưn trở trêu thay hôm ấy "đại ka" mẹ chồng tương lai bị mất ngủ nên nằm tâm sự như hai người bạn với em luôn.

- Cháu với Minh nhà bá quen nhau lâu chưa?

- Thằng này nhà bá nó bất tử lắm, từ ngày nó học cấp 2 bá đã khổ sở vì nó rồi. Học hành lúc đầu còn khá sau ham chơi bỏ bê học hành, yêu đương nhăng nhít chả còn để ý gì nữa. Đấy cùng tuổi, người ta ra trường rồi mình vẫn còn lẹt đẹt chưa ra nổi.

Em bắt đầu hoảng. Đời thuở nào vừa ra mắt cái đã bị phủ đầu như vậy không. Em dè chừng, phải chăng là khổ nhục kế của bá mẫu?

Em cứ vâng ạ, vâng ạ, mà lòng bất an.

"Đại ka" tiếp lời:

- Thằng này nó yêu sớm lắm cháu. Bao lần bá phải nói chuyện với các bạn gái nó để cả hai quan tâm học hành là trên hết mà không được. Có nhiều chuyện đã xảy ra mà bá không muốn kể cho cháu nghe. Nó thì thay người yêu như thay áo. Bá không hiểu bọn trẻ giờ nghĩ gì. Cứ như tr chơi.

Lúc này là em run lắm rồi. Không biết "đại ka" sẽ kết thúc bằng câu quyết định gì. Nghe có vẻ không khả quan cho lắm.

Kể đoạn, "đại ka" quay sang hỏi han em làm gì, nhà ở đâu. Xong lại mân mê tóc em. Mà lúc ấy tóc nổi chù sờ vào rất bị mất thiện cảm. "Đại ka"

hỏi:

- Tóc cháu bị dính gì à?

"Đại ka" hỏi ác à nha.

- Dạ không cháu kẹp thêm tóc bá ạ.

Tiếp đoạn, thấy "đại ka" trầm ngâm:

- Bá nói thật, cháu yêu thằng Minh nhà bá đừng dễ dãi vì nó quá mà nó lừa cho đấy. Mình là con gái phải biết giữ gìn, chứ có chuyện gì xảy ra chỉ mình là người thiệt thôi. Thằng con trai nó chả mất gì, nó lại có đứa khác.

Trời đất như quay cuồng đổ ụp vào đầu em tan nát. Thôi rồi, quả này là rụng rồi. Chưa kịp nở hoa đã héo rồi Thảo ơi!

Em:

- Vâng vâng, cháu hiểu ạ!

Cơ run của em tăng theo cấp số nhân. Nhìn đồng hồ 1 giờ rồi mà "đại ka" vẫn chưa có vẻ muốn ngủ. "Đại ka" tiếp tục một tràng dài về kỳ tích của con trai mình từ việc đánh nhau đến yêu đương trai gái. Em thì em cũng nghe hết từ bạn bè lão kể lại rồi. Nhưng nằm nghe thân mẫu của lão tâm sự thế này em vô cùng hoảng hốt.

Chả hiểu "đại ka" thương em, sợ em bị con trai bà lừa hay đây là chiêu dụ răn ra khỏi hang của "đại ka" nữa. Đến tận giờ khi hai đứa chuẩn bị hai mặt con thì em hiểu bà hoàn toàn có thiện ý với em.

Em tính ngủ luôn. Tầm 1 rưỡi thì thấy "đại ka" lim dim. Nhưng người em thì lạnh toát, cơ run cứ nhắc cả người lên khỏi mặt giường. Em mệt lả, bắt đầu thấy rét run cầm cập. Em co người lại kéo chăn kín mít người vẫn

không đỡ. Sờ trán thấy nóng ran mà người thì lạnh toát như ma. Lúc sau người em giật từng cơn từng bừng. "Đại ka" thấy rung giường nên tỉnh ngủ. Quay sang nhìn em đang lên cơn co giật. Sờ trán nóng hổi. Mọi người nháo nhào cặp nhiệt độ, pha nước đường gừng, đắp thêm chăn cho em.

Em sốt hần 40 độ 5, mê man luôn. Thấy "đại ka" gọi điện cho chồng em lúc ấy qua xem em thế nào. Lão chạy sang nhìn em tái mét mặt. Uống hạ sốt xong, em dịu cơn sốt rồi lịm đi. Đến 4 giờ lại tiếp tục giật. "Đại ka" bố chạy sang bảo mọi người đưa ra trạm y tế.

Cứ ra mắt quá ấn tượng. Em cũng không hiểu vì nguyên nhân gì khiến mình thảm hại đến thế. Qua trạm y tế, truyền hết hai chai dịch thì em dứt cơn sốt. "Đại ka" mẹ bảo quý tử của bà ở đây tròn em cho bà quay về đám cưới. Lão chồng em khi ấy phần vì thức trắng đêm bên đám cưới, phần vì lo cho em nên mệt nằm luôn trên giường bệnh ngủ cùng người yêu. Lúc tỉnh dậy, hỏi em:

- Sao tự dưng cún lại sốt cao thế?

- Đêm qua mẹ kể chuyện khuya quá, toàn chuyện sốc của anh, chắc em sợ quá nên thế!

Lão cười:

- Vậy là em tốt số rồi, mẹ chưa bao giờ nói chuyện với bạn gái anh kiểu vậy đâu. Mẹ thương em nên mới nói thế đấy. Đừng lo!

Em thật sự chả còn tí sức lực nào mà nghĩ đến chuyện ấy nữa. Em bảo lão đưa em về Hà Nội ngay lập tức, em ốm ở đây thì xấu mặt lắm.

Lão xin phép bố mẹ đưa em về Hà Nội. Nhưng giữa đường em lại lên cơn sốt và ngất đi. Lão dìu em vào nhà người bạn, gọi bác sĩ đến truyền dịch tiếp. Lão nói dối bố mẹ rằng đã đưa em về Hà Nội và đang đi học. Hai ngày sau em vẫn không đỡ tí nào, còn nặng hơn, vừa sốt vừa nôn liên tục.

Người suy kiệt hẳn. Em gọi em gái lên cùng lão đưa em về Hà Nội vào thẳng Bệnh viện Nhiệt đới Trung ương, mới biết em bị sốt xuất huyết do muỗi cắn hôm hai đứa đi công viên trước ngày về quê.

Lúc nhập viện em ở trong tình trạng thập tử nhất sinh rồi. Xuất huyết nội tạng, kiệt sức, mất nước, miệng nôn, trôn thào gì cũng ra máu. Và sau đấy là nửa tháng trời hồng em bỏ học chăm em đến tụt cả quần vì sụt cân mà em kể trong câu chuyện "Đến với nhau" hôm trước.

Đấy, lần ra mắt của em ngoạn mục và đáng yêu như thế. Em thì em vẫn không tin vì muỗi đốt đâu.

Đến lúc này khi về làm dâu, bà vẫn luôn nhìn nhận vấn đề của hai vợ chồng mỗi khi có mâu thuẫn xuất phát từ tính cách của con trai mình như thế. Cố gắng hiểu con là cách để gia đình có nhiều thế hệ luôn được nhìn nhận từ nhiều phía. Ở nhà em, bố mẹ luôn đóng vai trò người lớn sáng suốt trong mọi chuyện. Dâu rể khi đã ở chung nhà thì đều được nhìn nhận là con, không phân biệt đối xử, không ép buộc, không gò vào bất kỳ khuôn phép nào. Gia đình sẽ là nơi yên bình biết bao khi các mối quan hệ "khác máu" được dung hòa.

Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau

Giận nhau

Lâu rồi hôm nọ vợ chồng em mới giận nhau.

Cũng vẫn vì chồng đi làm hay rượu rồi về muộn. Nghĩ trời giá rét sợ chồng về nguy hiểm vài phần, sợ rượu vào vợ vẫn đến mấy chục phần nên tâm trạng không yên. Nhấp nhòe mãi không được em quay sang cầu gắt, mắng mỏ.

Hôm í lão chắc cũng đủ phê, lại thêm vài lời chê trách vợ chú lăm lời thế của bạn rượu. Bệnh nan y tái phát, lão ôm cục sĩ đi về. Về đến nhà, gọi vợ ra mở cửa, vừa mở được một bên, lão ngà ngà đẩy cánh kia va vào tường. Mặt đỏ như gà chọi:

- Đi vào trong phòng đóng cửa lại nhanhhhh!

Thôi em bắt đầu run

Lão hăm hăm đi vào phòng. Ném cái cặp xuống đất. Cởi quần áo bên ngoài quăng tứ tung. Em rón rén bước vào, chốt kín cửa, sợ bố mẹ đang ngủ nghe thấy. Cũng 9 rưỡi đêm rồi.

Lão nhìn em với con mắt đỏ khè khè, miệng bạnh ra như hổ mang chuẩn bị tấn công. Lão xấu nhất cái lúc này. Cảm tình con Rắn có khác. Nhìn phát hoảng.

Em dẫn lòng: Không được cãi, không nói lại. Lão đang say, bụng mình lại đang ì ạch. To mồm như mọi khi là chết oan.

Lão bắt đầu:

- Nào mày làm sao, muốn thế nào?

(Quen rồi, ngọt ngào bao nhiêu mặc kệ, lúc cái là phải mày tao nó chất)

- Mày tưởng uống rượu sướng lắm à? Mày giỏi mày đi uống thay tao đi. Tao muốn thế à, công việc bắt buộc phải thế. Đã không hiểu lại còn lắm mồm. Nào nói gì nữa nói tiếp đi!

Ấy thôi, tại hôm nay bị khích chứ mọi hôm về có rằng mô nà. Em cũng sợ, vì lão này máu điên mà. Giờ mà mở mồm ra là ăn đòn. Em lủi vào góc giường đắp chăn kín mít.

Lão tiếp tục, nhiều câu kinh hồn lắm. Nghe cũng ra trò đầu ra đấy. Bảo rồi, đàn ông bên chén rượu thêm vài lời tận đáy lòng của bạn rượu nữa thì còn hơn cuồng phong. Chửi chưa hả, lão lôi hết quần áo móc trên tường quăng tung tóe.

Em sợ lão vớ điện thoại ném thì xót của, em khuê hai cái điện thoại của cả hai đứa nhét vào trong người rồi lại nằm im. Lão lấy cái cục gạch họi vào số lão tìm điện thoại.

Em hết hồn: May quá, mình thật sáng suốt.

Lão gào lên:

- Điện thoại tao đâu, tao đập hết cho mày hết gọi.

Ấy thôi nha, hôm nay ra trò à nha. Nghĩ vậy chứ lúc đấy em cũng run. Lúc say không kiềm chế được, lỡ đụng đến cái bụng ềnh ềnh của hai mẹ con thì lúc tỉnh sẽ khổ lắm...

Lão chửi mãi, phòng cũng ngốn ngang hết rồi. Thấy không có người phản lại cho bõ, lão tức, giật cái chăn trên người em ra:

- Sao, sao hôm nay mày im thế, bị cắt lưỡi rồi à?

Em ngược nhìn lão vài giây, vài giây... rồi òa lên khóc nức nở. Lão đứng trân người một lúc, em khóc to hơn. Tự dừng tủi thân. Lão chuyển sắc mặt đỏ khè của lão sang tái mét, lồm cồm trèo lên giường nằm đối diện với mặt em:

- Vợ sao vậy, anh làm vợ sợ à?

Diễn viên Hàn còn không chuyển thoại nhanh như lão nhé! Em quay lưng lại lão rồi nước mắt vẫn xối xả. Lão trèo qua người, lại nằm đối diện với em, lấy tay lau lau nước mắt vợ rồi lại ôn tồn:

- Nào nín nào, vợ sao vậy?

- Em sợ lắm, huhu, sao anh chửi em nhiều vậy? Em đang mang thai, cảm xúc dễ bị kích động lắm anh biết không? Sao anh nỡ mắng mẹ con em? Không lo lắng, không nhớ nhung anh em gọi anh về sớm làm gì? Huhu. Em biết lỗi rồi!

Lão ôm cứng lấy vợ, nựng:

- Ủ rồi, thôi anh không chửi nữa, vợ ngoan nín đi nhé! (Tay lau lau nước mắt)

Em nấc lên rúc sát vào vai lão nức nở tiếp.

- Thôi thôi chồng thương, vợ nín đi không con nó giật mình.

Rồi lão vén tóc vợ, kéo chăn đắp kín mít hai đứa. Tay vỗ vỗ vai vợ y như kiểu dỗ con nít.

Ừ ôi tưởng thế nào, tưởng hôm nay cứng thế. Hóa ra là cũng thường thôi. Làm sao vượt được qua ải Lệ Rơi.

Đứa mệt vì phê, đứa khóc cũng mệt, thế là cuốn nhau ngủ luôn đến sáng. Thức dậy, lão tự dọn hết bãi chiến trường đêm qua bày ra rồi đi làm.

...

Tình yêu dù là lúc bắt đầu hay đã bước vào hôn nhân luôn cần sự nhường nhịn và bao dung. Dù mâu thuẫn có đến đỉnh điểm cỡ nào thì vẫn cần mềm mỏng và một chút nhõng nhẽo. Nước mắt rơi đúng lúc đúng chỗ sẽ là vũ khí lợi hại của người phụ nữ. Giận dỗi là một phần của hạnh phúc và nước mắt giống như gia vị trong ấy vậy.

Châm Ngôn...

"Khi tôi 16, chỉ cần một cánh phượng ép trong trang sách, tôi sẽ rung rinh. Khi đôi mươi, chỉ cần được tặng một chiếc áo Foci hàng trung bình, tôi sẽ cảm động với người ấy. Và giờ khi chuẩn bị 30, tôi cần người đàn ông của tôi về nhà sau cơn say và chẳng cần tặng gì cả."

Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau

Chuyện bếp núc không phải lúc nào cũng là việc của phụ nữ

Chồng em thường xuyên phải dạy em nấu ăn. Nghe đã thấy nó hài rồi, nhưng ở nhà em đây là chuyện có thật và vẫn đều đặn suốt những năm qua.

Từ ngày yêu nhau, em đã được thưởng thức tài nấu ăn của lão. Thực sự ngoài mẹ ra chưa ai chiều nổi cái miệng em và giờ thì đến lão. Món gì chồng em cũng biết nấu, vào tay lão thì thịt gà công nghiệp cũng ngon như gà quê, thịt lợn ra thịt chó, một con gà lão xẻ dọc ngang thế nào cũng ra ba bốn món: gà rang, gà luộc, gà xào lăn.

Từ bé em đã vụng nấu nướng, lại đi học xa nhà từ sớm nên toàn cơm bụi là chính. Khoản nội trợ em chỉ biết vài ba món đơn giản, cần cầu kỳ là em dính phốt ngay kiểu gì cũng phải đổ đi.

Được cái chồng em chưa bao giờ căn nhắc hay nặng lời với em về điều ấy. Lão cứ khẽ nhăn mặt kèm thêm nụ cười ghét lắm: Trời ơi, hôm sau để anh nấu cho lành.

Thế là cơm em cắm, canh em nấu xong, cứ luẩn quẩn dưới bếp đến giờ chồng đi làm về là em nhanh nhẩu ra ôm hôn rồi: món này vợ chưa nấu bao giờ này, món này nấu sao hả chồng, chồng dạy em nhé. Chưa kịp ráo mồ hôi, nguyên quần áo đi làm lão vào việc luôn.

- Đây này, vợ làm như này như này.

Lúc đấy thì em chả nghe được đâu vì còn mãi ôm đàng sau rồi ngăm chồng em, yêu không tả được, chỉ muốn cuộn tròn lại ăn luôn.

Nấu xong rồi, lại tùm tùm cười:

- Cái đồ vụng này. Thế chồng không về thì làm thế nào?

Em bảo:

- Chồng không về thì el cho tắt vào em luộc.

Đúng thật, gì chứ không có chồng là món gì em cũng luộc.

Có hôm bố chồng em bảo chặt gà, em vâng vâng nhưng tay thì luống cuống, gọi điện cho chồng hớt hải:

- Chồng ơi sắp về đến nhà chưa, vợ sắp nguy rồi.

Chồng em tưởng chuyện gì lo lắng, em bảo:

- Bố bảo vợ chặt gà huhu, vợ cố kéo dài thời gian chồng nhanh về chặt cho em nhé.

Chồng em:

- Ủ ừ anh đang về rồi, bình tĩnh.

Thế là dựng xe xong lao luôn vào bếp thi hành nhiệm vụ. Không quên hướng dẫn vợ chặt sao bày sao cho đẹp, không bị nát này nọ.

Em gầy gò nên ăn uống chồng em chú ý lắm. Miễn là vợ ăn được nhiều, ăn thấy ngon là tốt rồi còn mấy thứ khéo tay với đảm đang lão không cầu kỳ. Thế nên, nấu cơm cho vợ xong, chỉ cần nhìn em ăn hết mà không ngồi đếm hạt cơm là mặt lão rạng rỡ hẳn ra. Em thì không quên ngọt ngào:

- Chồng nấu ngon quá, em nghiện luôn rồi í.

Chồng em còn có thói quen, dù ăn xong trước vẫn ngồi ở bàn đợi vợ ăn. Xem em ăn hết không hay lại bỏ thừa, hôm nào em chán ăn ngồi đếm hạt là lại bài ca:

- Em không ăn anh cũng không ăn, đẩy đem đồ hết đi.

Có chán thế nào em cũng cố.

Nhiều khi mệt, lười em lại dùng cái bài: Chồng ơi em thèm mì chồng nấu quá, em thèm thịt gà của chồng, thèm vịt om sấu, thèm bò sốt vang của chồng lắm.

Thế là kiểu gì lão cũng làm cho em. Mà không hiểu sao đến nấu mì tôm em cũng thấy chồng em nấu ngon ơ là ngon.

Bảo em may mắn không sai tí nào. Lấy được người yêu tất cả những khuyết điểm của mình thực sự là cảm kích vô cùng.

Về nhà ngoại, em thì tranh thủ bà trông cháu là chỉ ngủ với ăn. Chồng thì lặn vào bếp từ đầu chí cuối. Mẹ em chửi em đủ kiểu thì chồng em nhẫn nhịn:

- Ui vợ con nấu không ngon đâu, mẹ để con làm tí còn được ăn không lại mất ăn.

Sau rồi kiểu gì em cũng bị mẹ đập cho mấy cái.

Cuối tuần rảnh rồi em lẻo đẻo theo chồng đi chợ chọn gia vị cho từng món, rồi bám đuôi lão trong bếp từ đầu đến cuối nên tạm thời cũng bổ sung được vài món, nhưng kiểu gì cũng không ngon bằng.

Em thích cái kiểu nịnh yêu của lão lắm. Làm sai gì cũng mắng đấy nhưng lúc kiểu gì cũng ôm ấp bảo: Cái đồ con ních (con nít í) rồi hôn tọt vào má vợ.

Mấy tháng bầu bì nằm bẹp, hôm nào làm về sớm cũng hỏi xem hôm nay vợ thèm gì để chồng nấu. Có hôm em tếu em bảo:

- Em thèm thịt người, 4 tháng không được ăn rồi.

Lão lại nhe cái hàm răng ám khói ra nhăn nhó:

- Cái đồ dê cụ, vợ dê lắm, chả chơi, anh phải bảo vệ con.

Xong rồi ghé vào bụng vợ nựng con:

- Bin nhóc, nghe bố nói không, con lớn đừng vụng với dê như mẹ nhé!

Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau

Người tình cũ của ông xã

Tôi gọi cô ấy là người tình mà không phải là người yêu cũ. Với tôi, ba từ NGƯỜI YÊU CŨ mang cảm giác khó chịu lắm. Có ghen ghét, chửi rủa, ám ảnh và đôi khi là muốn họ đừng thở chung bầu không khí với mình nữa.

NGƯỜI TÌNH, người đã từng cùng người đàn ông tôi yêu thương, họ cũng đã từng chân thành. Nhưng cách cô ấy nhìn tôi, đối thoại và nghĩ về tôi không hẳn học. Cho dù trong lòng có hay không thì cách cô ấy chọn là sự thân thiện. Cô ấy và người đàn ông của tôi, họ có duyên không nợ. Và giờ họ đã hạnh phúc nhưng không phải bên nhau mà là bên những người khác.

Năm tôi gặp chồng và yêu anh, có khá nhiều sự đụng độ của tôi với các cô Ex của anh ấy. Tất cả đều là sự hờn ghen, móc mĩa, thậm chí xúc phạm. Còn với cô ấy thì khác.

Ngày đầu tiên tôi gặp chồng sau thời gian chuyển trò qua mạng, cô ấy đã xuất hiện với những giọt nước mắt, khi nghe lão giới thiệu tôi là người yêu mới.

Thời gian sau tôi gặp cô ấy trên mạng. Ngày ấy vì nghĩ Ex này là tiền bối trong tình trường nên tôi xưng là chị, sau mới biết kém tuổi. Cô tâm sự với tôi những điều nghĩ lại vẫn còn chút buồn cười nhưng chân thật:

- Em và anh ấy yêu nhau lâu chưa?

- Em có bị anh ấy đánh không?

- Anh ấy giận thì chỉ cần nịnh tí là xong thôi. Anh ấy bỏ đi thì chỉ cần chạy theo chưa đến nơi là anh ấy đã quay lại rồi.

- Em cố gắng giữ anh ấy nhé. Anh ấy ấm áp lắm, yêu chiều người yêu lắm, chị đánh mất anh ấy là điều hối hận nhất cuộc đời này.

Lúc ấy không hiểu sao tôi ngoan ngoãn như một đứa em nghe lời chị dặn trước khi lấy chồng vậy.

Mối tình của hai người họ không nhận được sự đồng ý từ nhiều phía. Vẫn cố trao chân thành dù biết sẽ có ngày kết thúc.

Những tháng ngày sau, thi thoảng Ex này vẫn gọi cho chồng tôi. Lúc đầu là những lời yêu thương muộn màng, rằng em vẫn còn yêu anh... Sau chỉ là những câu hỏi thăm bình thường và cuối cùng là cô ấy báo tin đã lấy chồng. Tôi nghe họ nói chuyện với nhau khá lâu. Như hai người bạn. Và tôi được biết cô ấy đặt tên con trai đầu lòng là tên chồng tôi. Sau hôm ấy thì không thấy cuộc gọi nào nữa.

Tôi thấy lạ với chính mình rằng tại sao mình không ghen, tại sao mình không hằn học? Tôi tò mò về cuộc sống của cô ấy. Chồng cô ấy thế nào, làm gì và con người ra sao? Tôi đã bỏ ra rất nhiều giờ đồng hồ để tìm kiếm facebook của cô. Nhưng chẳng một dữ liệu nào có thể tìm thấy. Tôi cười một mình...

Có một ngày lão chồng nhe nhớn cầm cái điện thoại giơ trước mặt bảo:

- Này, người em cần tìm hôm nay kết bạn với anh đấy.

Tôi hỏi:

- Ai cơ?

- Em nhìn đi.

A, cô ấy đây rồi. Cuộc sống có vẻ rất hạnh phúc với người chồng hơn tuổi và hai đứa con. Tôi ấn vào Add Friend...

Tôi chủ động nói chuyện trước. Cô ấy vẫn vậy. Vẫn tỏ ra tôn trọng và thân thiện với tôi.

Rồi chúng tôi hỏi thăm nhau nhiều hơn.

Nhắc lại chuyện cũ, cả hai cùng nói về người đàn ông của tôi bây giờ và của cô ấy trong ký ức, như hai người bạn thân chia sẻ tình yêu của nhau.

Rồi cô ấy nhiệt tình giúp đỡ tôi trong công việc mà tôi đang làm. Lúc cao hứng, tôi chọc: "Hai đứa mình buồn cười thật, đáng lẽ phải ghét nhau như lẽ thường chứ nhỉ."

Cô ấy nói: "Kiếp trước mình nợ nhau. Tôi không có duyên ở cạnh người đàn ông ấy, thì tôi có duyên làm bạn với bà. Cuộc sống được bao nhiêu mà phải ghét nhau. Yêu thương những người yêu quý mình còn không đủ mà bà nhỉ."

Tôi mỉm cười. Mỗi người một cuộc sống riêng. Tôi không cần biết trong lòng họ, người này còn tồn tại trong ký ức của người kia như thế nào. Tôi chỉ cần biết người tôn trọng quá khứ, tôn trọng những sự lựa chọn luôn có được sự bình yên.

Và tôi gọi cô ấy là NGƯỜI TÌNH CŨ.

Châm Ngôn...

"Hãy luôn trân trọng cuộc sống và những gì cuộc sống mang lại, trong đó có người đàn ông chung giường với mình."

Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau

Tản mạn về vợ và chồng

(Hài nhiều tập)

1.

Nhắc thấy chồng đi làm về, vợ khệ nệ bê cái bụng bầu ra đón. Thủ tục ôm hôn như mọi ngày xong, vợ nũng:

- Chồng vào mổ gà đi, em thèm thịt gà quá!

Chồng tất tả xách cặp đi vào, vừa đi vừa trả lời:

- Từ từ anh cắt đồ, thay quần áo đã. Còn sớm mà!

Nói rồi, vợ ngồi chơi đồ hàng với con. Chồng thay đồ xong, lôi con gà mái vừa được biểu khi chiều ra cắt tiết:

- Bin ơi, ra xem bố mổ gà mái này!

Con đang chơi, thoắt cái đứng dậy lao ra xem bố mổ gà. Mẹ lạch bạch bước theo con, cái bụng như chim cánh cụt, lù lù chân bước hai hàng. Bụng bầu gần 8 tháng loì choi trước mặt:

- Anh ơi, em cầm cơm rồi đấy nhá. Rau với đồ đây này. Mổ gà xong anh nhặt nhá. Xong rồi nấu nhá.

- Ơ thế em làm gì?

- Em chơi với con.

Cái mặt vợ hếch hếch lên giống cái bánh bao vừa chín tới, rồi gọi con vào mẹ con chơi.

Chồng cặm cùi mổ xong con gà:

- Em ơi nhặt rau cho anh đi.
- Không, cúi xuống mệt lắm. Chồng nhặt luôn đi.
- Thế nhặt đồ cho anh đi.
- Anh lại tị em đấy, làm được không để em làm hết cho.
- Ờ thế thôi, em chơi với con đi.

Hai mẹ con tíu tít trong nhà, bố lọ mọ dưới bếp vừa làm vừa hát. Lúc lúc lại ới:

- Em ơi, em làm gì đấy?
- Ờ em chơi với con mà, hỏi làm thế?
- Mang con xuống bếp nấu với anh cho vui đi.
- Ờ em biết rồi.

Nhìn cái bếp lúc chồng làm chủ: mỗi thứ lỏng chỏng mỗi nơi. Dao thớt rõ rã gì chồng bày khắp, vợ lèm bèm:

- Chồng làm đến đâu thì gọn luôn vào đi chứ.

Chồng vừa xào nấu vừa đáp:

- Có người nấu là cho ăn là sướng rồi, còn bắt người ta dọn nữa. Xong xuôi mới dọn được chứ.

Ừ thì đợi xong xuôi.

Chồng nấu ăn ngon lắm. Mỗi lần chồng vào bếp vợ lại háo hức đợi đến lúc được ăn.

Dọn mâm ra, vợ tấm tắc khen:

- Ui bố Minh nấu ngon quá Bin ơi, món nào cũng ngon này.

Con nói theo:

- Bố Minh nấu ngon đấy.

Bà nội liếc liếc:

- Úi trời, chồng nấu vợ khen ngon, gà rang nhạt phèo mà cứ khen được.

- Ở con thấy ngon mà, ui ngon quá, nước cũng ngon í.

Chồng ngồi nghe tùm tùm cười. Bà với con ăn xong trước dắt nhau ra phòng khách. Chồng ngồi sát lại vợ, mắt âu yếm:

- Em ơi, anh tán em nhé!

Vợ hí hửng trong dạ: "Ừ, hôm nay chuẩn bị có tiết mục gì lãng mạn hay sao."

- Sao tự dưng lại bảo tán vợ là nào?

- Ừ thì vợ cứ đáp lại đi. Ví dụ vợ bảo: Anh có gì mà đòi tán em í.

Vợ cũng ừ à làm theo xem chồng muốn gì:

- Anh có gì mà đòi tán em nào?

Chồng bỏ bát cơm xuống bàn, mặt tỏ ra nghiêm túc, mắt nhìn thẳng vợ:

- Nói thật với em, anh chả có gì ngoài điều kiện!

Nói dứt lời, chồng đập đũa rồi bỏ ra cười như điên.

Vợ ngớ ra:

- Cái đồ thần kinh!

- Ở em không buồn cười à? Hôm nay anh vừa đọc được ở trên Facebook đấy, haha ôi buồn cười quá!

Rồi cứ thế cười không dứt được cơn.

- Ôi cái đồ nhà quê, chuyện đấy người ta đọc từ hồi nào rồi giờ mình mới biết.

Vợ châm biếm. Chồng dứt cơn cười, mặt đổi tông:

- Kệ tau, tau thích cơ mà. Mi không cười thì kệ mi.

Ôi bố Minh thối của mẹ con nhà Bin.

Tâm Sự Của Mình.

Đầu tiên là mình xin gửi lời xin lỗi tới những ai đang rất mong đợi chương mới của mình. Sắp tới là tới kì thi HKI rồi, bài vở học tăng lên rất nhiều, nên mình không thể hứa với các bạn là sẽ ra chương mới mỗi tuần được, khi nào rảnh thì mình nhất định sẽ lên chương mới.

Thành thật xin lỗi các độc giả rất nhiều rất nhiều, mong là các bạn vẫn sẽ theo dõi truyện của mình, vẫn ủng hộ mình. Các bạn đừng giận đừng ném đá mình nha, hãy hiểu cho một cô nữ sinh cấp 3 nha.

Sắp tới thi rồi, mình chúc cho những ai đang đi học sẽ học thật giỏi, sẽ vượt qua kì thi, sẽ được điểm cao, đặc biệt là trúng tủ nha.

Yêu các độc giả lắm, các bạn vote mạnh lên nha. Mình vẫn sẽ tiếp tục up chương, các bạn nhớ đón xem nha. Đừng bỏ rơi cô nữ sinh đáng thương này nha. *tim bay tứ tung*

Đã Quay Lại

Tada tà đa, chúc mọi người tết Tây vui vẻ, mình thi xong rồi, bây giờ đã có thể tiếp tục up chương rồi. Mà khoan, mình có món quà dành mọi người, đó là một mẫu truyện ngắn chỉ có 1 chương thôi do mình viết.

Mọi người nhớ ủng hộ mình nha, chỉ có một chương thôi. Đọc đi rồi biết 😊.

Cuộc Khảo Sát.

Xin chào tất cả mọi người, mình đã quay lại trong thời gian dài. Hôm nay mình có tí ý kiến xin được các bạn đồng ý hay không đồng ý nha.

Mình dự định sẽ tiếp tục viết CCMNHETĐ, các bạn cho mình xin nhận xét xem đồng ý hay không?

1. Đồng ý.

2. Không đồng ý.

Và chủ nhật tuần sau mình sẽ chốt, bình luận nào nhiều hơn thì mình sẽ theo ý kiến đó nha.

Cám ơn các bạn. ❤️

Phần Hai: Khi Thuộc Về Nhau

2.

Cuối tuần lão loanh quanh trong phòng với vợ, vừa chơi game vừa bóp chân cho vợ.

Dọn cái tủ quần áo, lão quay sang mách bà ngoại:

- Mẹ xem vợ con này, từ hồi có bầu bỏ bê tủ của con luôn. Áo trắng mốc hết rồi. Chẹp! Vợ con vụng lắm. Sao chả giống mẹ tí nào thế mẹ? Con kể mẹ nghe, cứ đừng cần cái gì là vợ con nó phải lục tung mọi thứ ra mới tìm thấy. Mà có phải mỗi lần sinh xong là lại giảm trí nhớ phải không mẹ? (lại chỗ vợ nằm, vuốt vuốt tóc vợ) Anh nghĩ rồi, anh sẽ làm thời gian biểu cho em nhé. Sáng dậy cần làm gì trước, làm gì sau. Xong anh lên cơ quan, in một loạt giấy dán vào từng chỗ ghi rõ chỗ này để cái này, chỗ kia để cái kia cho em đỡ quên nhé.

Em nằm chỉ cười, lão cứ vuốt vuốt tóc, xong cuối xuống ngủ ngủ:

- Ôi trời, chua thế!

- Thì từ hôm sinh vợ đã gọi đầu đầu.

- Dậy gọi đầu ngay, ai bảo em kiêng thế hả. Con nó ngủ thấy mùi nên nó hắt xì này giờ kia. Đĩa ra anh gọi cho.

Bà ngoại lên tiếng:

- Đây, kiêng thêm mấy hôm nữa nắng ấm rồi tắm gội. Bẩn tí không chết đâu!

- À giờ nhá mẹ, vợ con thay quần áo lại bắt con ra ngoài cho mà xem. Sợ con nhìn thấy bụng mà. Hấp lắm. Lần trước đẻ Bìn xong cũng thế. Còn

không cho con đựng vào bụng.

Miệng lão cứ huyền thuyên đủ thứ như thế, em chỉ nằm khúc khích.

13 ngày rồi. Nhìn lại mình thấy sợ hãi quá. Xuề xòa đồng bèo nhèo. Tóc tai lù xù, răng thì ăn nghệ vàng khệt.

Khi nào cho đến khi nào?

Hỏi thì hỏi vậy thôi, chứ được xấu đi trong niềm hạnh phúc làm mẹ là điều hãnh diện của người phụ nữ. Sự hy sinh nào cũng là đáng giá nhất là khi điều ấy được nâng niu bởi người đàn ông của cuộc đời bạn.

♡♡♡♡♡

P/s: xin lỗi các bạn hôm qua máy mình bị lỗi nên không đăng được, hôm nay đăng trễ, xin lỗi các bạn.